

Een 'bewonderenswaardig voorbeeld' en een trotse dochter

Op 27 januari jl. plaatste Sharona Kaufman-Staal, de dochter van Philip Staal, een fraai bericht op Facebook. De oorspronkelijke tekst was in het Hebreeuws. Onderstaand bieden wij u de Nederlandse vertaling.

Op 27 januari 2021 was het de Internationale Herdenkingsdag van de Shoah. Als we het woord Shoah of Holocaust horen, denken we aan de verschrikkingen van de oorlog en verschijnen er automatisch horrorfilms waar de meeste mensen niet aan willen denken en waarvan zij zich geen voorstelling kunnen maken.

Iedereen die mij kent, weet dat ik verbonden ben met de wereld van energieën en emoties. Ik ben van mening dat geld ook een soort energie is. Meteen na de Shoah en zelfs nu, ruim vijfenzeventig jaar na de 'bevrijding', zijn de Nederlandse Joden nog steeds niet volledig in hun rechten hersteld. Het is waar en gebruikelijk om te zeggen 'het is alleen maar geld en verzoening en gezondheid is het belangrijkste'. Maar stel je de realiteit voor, waar een jong stel werkte, eigendommen en spaargeld voor hun kinderen verzamelde, een huis, geld voor school of eenvoudige dingen zoals eten. Stel je een ring of parelketting voor die van grootmoeder op dochter is overgegaan en voorbestemd is om aan haar kleindochter te geven. Het is nu niet langer alleen maar materiele waarde. Het zijn jaren van werk, van nadenken over de toekomst, van het plannen van vreugde en geluuksmomenten met hun kinderen. Het bezit van de ring, het spaargeld dat bedoeld is voor een bar mitswa, enzovoort, vertegenwoordigt niet alleen materiële waarde. Deze voorwerpen vertegenwoordigen, zeker voor de overlevenden van de Shoah en hun nazaten, een ongekende emotionele waarde. Deze voorwerpen waren een deel van het leven van hun vermoorde dierbaren, een deel van wie ze waren.

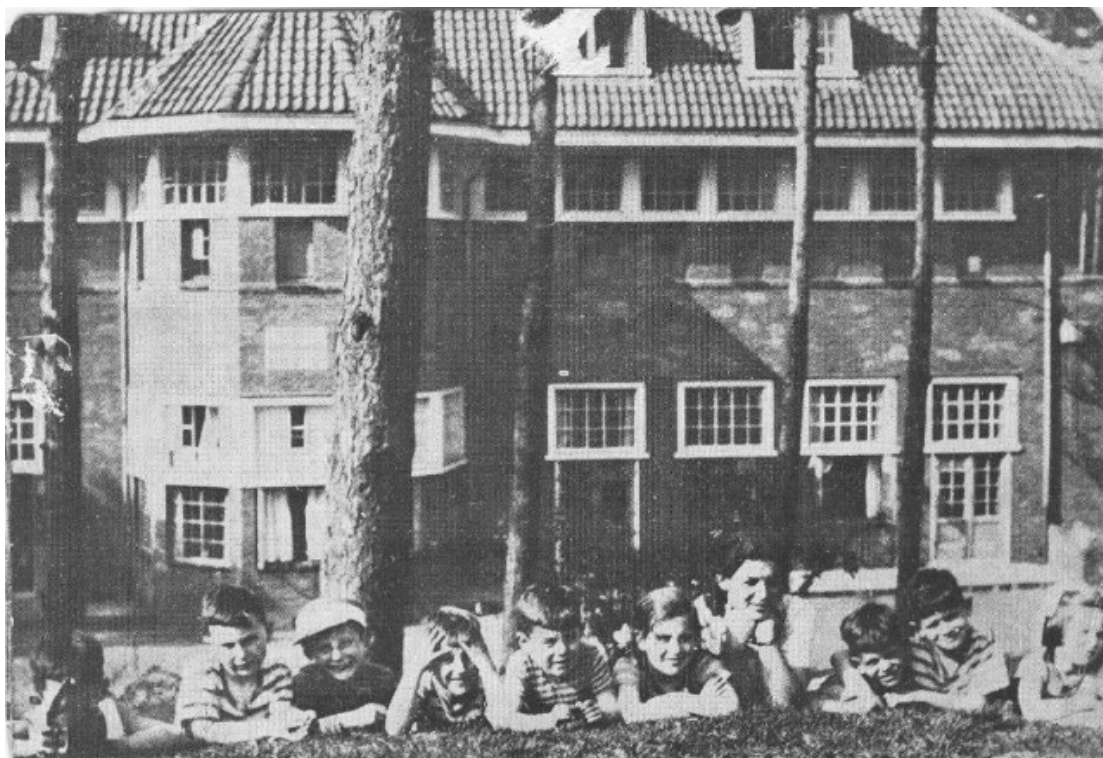
Het plan van de nazi's was om het Joodse volk te vervolgen en daarna uit te roeien. De Joden moesten 'verdwijnen', maar niet hun bezittingen. Alvorens de Joden te vermoorden zorgde de Duitse bezetter er dan ook voor eerst hun bezittingen in handen te krijgen. Met medewerking van de Nederlandse regering in ballingschap, de ambtenaren, financiële instituten en andere 'vriendelijke' Nederlandse burgers, werden de Joden eerst systematisch van al haar aardse bezit beroofd. Ja, u leest het goed: Nederlandse burgers waren niet allemaal puur. Voor zeven en een halve gulden (1943) per hoofd waren teveel mensen bereid, om zonder blikken of blozen een Jood aan te geven om vervolgens naar huis te gaan voor het avondeten met familie. Het vervoer en daarna de moord van de Joodse Nederlanders werd gefinancierd met het geld dat van de Joodse bevolking werd geroofd. De Joden hebben dus hun eigen ondergang betaald.

Zoals ik al zei: het is een verzameling van herinneringen en links die verwijzen naar mijn wortels en emoties. Mijn vader noemt de Shoah een aardbeving. Een ingrijpende gebeurtenis die als een rode draad door ons leven loopt en een blijvende invloed heeft op ons gedrag.

Gedurende de Duitse bezetting werden de Joden systematisch geplunderd en daarna vermoord. De kinderen die het overleefden, kwamen terug zonder vermogen, maar nog belangrijker, zonder herinneringen en/of de mogelijkheid om zichzelf te rehabiliteren of zelfs maar te weten wat hun verleden was. In het geval van mijn vader liet zijn voogd, de Rudelsheimstichting, hem een leven vol van leugens leiden door niets over zijn familie te vertellen. Hij dacht al die tijd dat hij een domme en arme wees was. De waarheid werd de oorlogswezen ontnomen.

Mijn vader heeft met zijn broer, als enige van zijn grote familie, de gruwelen van de Shoah overleefd. Eind vorige eeuw begon hij deze materie te onderzoeken en daarna gevochten voor de teruggave van de tekorten in het naoorlogse rechtsherstel – materiële waarde (geld) en immateriële waarde (excuses).

Hij schreef ook boeken over dit onderwerp. Een onderwerp waar niet vaak over wordt gesproken, want wie praat over geld en eigendom waar er zoveel gruweldaden hebben plaatsgevonden? Maar dat is nu precies de context. Het is onmogelijk om over één onderwerp de verschikkingen te praten zonder de gevolgen hiervan te bestuderen.

Mijn vader en zijn broer (3e en 2e van rechts) in het weeshuis Rudelsheimstichting (1948)

Mijn vader emigreerde naar Israël en stichtte hier een gezin en droeg veel bij aan het land met de hulp en steun van mijn kampioensmoeder. Toen we tijdelijk terug waren in Nederland om te studeren, brak de Jom Kippoeroorlog uit. Mijn vader aarzde niet en stapte in het vliegtuig om te vechten omdat zoals hij zei: 'Als je huis in vlammen opgaat, moet je helpen het vuur te blussen'. Dit zijn mijn wortels.

Mijn vader bewees aan iedereen dat hij slimmer was dan zijn opvoeders dachten en rijker met zijn kinderen en kleinkinderen dan men zich kon voorstellen. Mijn ouders: een bewonderenswaardig voorbeeld.

Mijn vader bij een project dat hij heeft ontwikkeld (1967). Van rechts naar links:
Mijn vader 2e, Ezer Weizman (President-to-be) 5e, Rechavam Ze'evi 6e,
Yitschak Rabin (Prime Minister-to-be) 7e en Shlomo Erell 8e

Voor meer informatie over dit aspect van de Shoah raad ik je aan zijn website <https://staal.bz> te bekijken en/of zijn boek(en) te lezen.

Nog een aanbeveling is zijn [Facebook-pagina](#) te delen met andere vrienden.